

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 557/2017-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Rudolfa Tkáčika o sťažnosti spoločenstva [REDACTED], a [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jánom Vajdom, advokátska kancelária, Hviezdoslavovo námestie 201, Námestovo, pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 17/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo spoločenstva [REDACTED] a [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Námestovo v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 17/2014 porušené boli.

2. Okresnému súdu Námestovo prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 17/2014 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € (slovom štyritisíc eur), ktoré je Okresný súd Námestovo povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Námestovo povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. [REDAKOVANÉ]
a [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 557/2016-16 z 20. septembra 2017 prijal na ďalšie konanie sťažnosť spoločenstva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“), a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v 2. rade“ alebo spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 17/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Následne ústavný súd 18. októbra 2017 vyzval okresný súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej sťažnosti a oznámenie, či súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

3. Vyjadrenie okresného súdu bolo ústavnému súdu doručené 6. novembra 2017. V jeho prílohe sa nachádzalo vyjadrenie predsedníčky okresného súdu s chronológiou úkonov okresného súdu i účastníkov v napadnutom konaní, najmä však úkonov po pridelení novej sp. zn. 4 C 17/2014, preto si ústavný súd pre účely tohto nálezu vytvoril vlastnú chronológiu, z ktorej vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

Úkony Okresného súdu Dolný Kubín:

- 1. júla 1997 – bol doručený návrh Okresnému súdu Dolný Kubín,
- 26. augusta 2002 – výzva protistrane na vyjadrenie k žalobe,
- 29. októbra 2002 – vyjadrenie k žalobe,
- 2. decembra 2002 – pojednávanie sa uskutočnilo, odročené na neurčito,
- 3. decembra 2002 – žiadosť adresovaná Okresnému úradu Dolný Kubín (ďalej len „okresný úrad“), odboru poľnohospodárstva, pozemkového, lesného a vodného hospodárstva o zaslanie spisovej dokumentácie,
- 12. decembra 2002 – odpoveď okresného úradu, nedisponuje takým spisovým materiálom (požadovaným materiálom disponuje príslušný archív),
- 4. marca 2003 – výzva Okresného súdu Dolný Kubín žalobcovi na predloženie dokladov,
- 14. marca 2003 – doručené doklady žalobcom,
- 20. februára 2004 – navrhnutá zmena žaloby (rozšírenie na strane žalovaných), návrh na vydanie predbežného opatrenia,
- 19. marca 2004 – Okresný súd Dolný Kubín uznesením pripustil zmenu návrhu a ďalším uznesením návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol,
- 5. apríla 2004 – odvolanie žalobcu proti uzneseniu o predbežnom opatrení,
- 13. apríla 2004 – predloženie spisu Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“),

- 27. mája 2004 – vrátený ako predčasne predložený, odvolateľ nezaplatil poplatok za odvolanie,
- 27. mája 2004 – vyrubenie súdneho poplatku za odvolanie,
- 17. júna 2004 – predloženie spisu krajskému súdu,
- 19. augusta 2004 – spis vrátený z krajského súdu, zmena uznesenia napadnutého uznesenia Okresného súdu Dolný Kubín, zákaz disponovať žalovanému v 3. rade s nehnuteľnosťami,
- 3. augusta 2005 – sťažnosť žalovaného v 3. rade na priet'ahy,
- 24. augusta 2005 – predložený spis dotknutého katastra nehnuteľností (sporný vklad),
- 12. september 2005 – pojednávanie odročené bez prejednania veci na 9. november 2005,
- 9. novembra 2005 – pojednávanie, do konania bol pripustený sťažovateľ v 2. rade ako navrhovateľ, pojednávanie bolo odročené na 19. december 2005 (následne zrušený na základe ospravedlnenia právneho zástupcu žalobcu),
- 13. marca 2006 – odvolanie žalovaného v 3. rade proti uzneseniu o pripustení sťažovateľa v 2. rade do konania,
- 15. marca 2006 – predloženie spisu krajskému súdu,
- 10. júla 2006 – vrátený spis na Okresnému súdu Dolný Kubín, krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil.

4. V súvislosti s prechodom súdnictva na novozriadený okresný súd zákonom č. 511/2007 Z. z. bola predmetná vec odovzdaná na vybavenie okresnému súdu 1. januára 2008, kde jej bola pridelená nová sp. zn. 2 C 141/2008,

- 14. decembra 2009 – pojednávanie odročené na 25. január 2010 pre ospravedlnenie žalovaného v 3. rade,
- 25. januára 2010 – pojednávanie odročené na účel vyhlásenia rozsudku okresného súdu 15. februára 2010,
- 15. februára 2010 – vyhlásený rozsudok okresného súdu, žalobu zamieta,
- 3. marca 2010 – odvolanie žalobcov,
- 3. marca 2010 – výzva na zaplatenie poplatku za odvolanie,

- 9. apríla 2010 – predložený spis krajskému súdu,
- 29. októbra 2010 – spis vrátený okresnému súdu, krajský súd rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu,
- 2. júla 2013 – ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 194/2012 zrušil rozsudok krajského súdu,
- 24. januára 2014 – krajský súd vrátil spis okresnému súdu spolu so zrušujúcim uznesením sp. zn. 7 Co 431/2013 z 11. decembra 2013.

5. Úkony okresného súdu podľa vyjadrenia okresného súdu k prijatej sťažnosti:

„- uznesením súdu č.k. 4C/17/2017-600 zo dňa 9. 9. 2014 bola pripustená zmena návrhu; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 29. 9. 2014,

- dňa 26. 1. 2015 bolo nariadené pojednávanie na deň 4. 3. 2015, ktorý termín bol preložený zo zdravotných dôvodov zákonného sudcu na deň 8. 4. 2015, na ktorom pojednávaní bolo konanie v časti zastavené a pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že bolo uložené právnomu zástupcovi žalobcov, aby súdu doručil písomné odôvodnenie podanej zmeny žaloby na pojednávaní a zároveň za účelom procesného rozhodnutia o prednesenej zmene návrhu

- dňa 27. 4. 2015 bolo zasielané účastníkom uznesenie č. k. 4C/17/2014-632 zo dňa 8. 4. 2015 o čiastočnom zastavení konania

- uznesením č. k. 4C/17/2014-678 zo dňa 5. 5. 2015 bola pripustená zmena návrhu dňa 13. 5. 2015 bolo súdu doručené odvolanie navrhovateľov a dňa 15. 5. 2015 odvolanie odporcu v 3/ rade proti uzneseniu č. k. 4C/17/2014-632 zo dňa 8. 4. 2015 dňa 28. 5. 2015 boli zasielané odvolania ostatným účastníkom konania a následne dňa 29. 6. 2015 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o podaných odvolaniach

- uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/408/2015-715 zo dňa 23. 9. 2015 bolo uznesenie okresného súdu zo dňa 8. 4. 2015 zrušené; spis bol vrátený späť okresnému súdu dňa 26. 10. 2015

- pojednávanie nariadené na deň 12. 9. 2016 bolo zrušené z dôvodu, že dňa 24. 8. 2016 bola súdu doručená námietka zaujatosti žalobcu voči zákonnému sudcovi uznesením zo dňa 6.9.2016 bola uložená poplatková povinnosť žalobcovi 1/ za vznesenie námietky zaujatosti

- dňa 7. 11. 2016 bol spis predložený Krajskému súdu v Žiline na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti, pričom Krajský súd v Žiline uznesením 10NcC/27/2016 zo dňa 8. 11. 2016 rozhodol tak, že konajúceho zákonného sudcu nevyhlásil z prejednávania a rozhodovania veci 4C/17/2014; spis bol vrátený späť okresnému súdu dňa 12. 12. 2016

- dňa 14. 12. 2016 bolo nariadené pojednávanie na deň 27. 2. 2017 a zároveň bolo doručované uznesenie KS zo dňa 8. 11. 2016

- pojednávanie dňa 27. 2. 2017 bolo odročené na deň 27. 3. 2017 za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci

- na pojednávaní dňa 27. 3. 2017 súd vo veci vyhlásil rozsudok, ktorým návrh žalobcu 1/ ako aj návrh žalobcu v 2/ rade zamietol a rozhodol zároveň o nároku na trovy konania; rozsudok bol právnym zástupcom sporových strán doručený na pojednávaní dňa 27. 3. 2017

- dňa 11. 4. 2017 bolo súdu doručené elektronickou poštou bez zaručeného elektronického podpisu odvolanie žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku zo dňa 27. 3. 2017, ktoré bolo doplnené doručením originálu odvolania dňa 21. 4. 2017

- dňa 2. 5. 2017 bolo zaslané odvolanie na vyjadrenie právnym zástupcom žalovaných

- vyjadrenie žalovaných v 2/, 3/ rade k odvolaniu (doručené súdu dňa 5. 5. 2017) bolo zaslané v súlade s ust. § 374 ods. 1 CSP právnemu zástupcovi žalobcov a právnemu zástupcovi žalovaného v 1/ rade dňa 27. 6. 2017 dňa 11. 7. 2017 bolo súdu doručené elektronickou poštou bez ZEP stanovisko žalobcov 1/, 2/, ktoré bolo doplnené originálom doručeným súdu dňa 20. 7. 2017 dňa 14. 8. 2017 bolo v súlade s ust. § 374 ods. 2, 3 CSP doručované právnym zástupcom žalovaných stanovisko žalobcov 1/, 2/

- dňa 25. 8. 2017 bola súdu doručená replika žalovaného 2/, 3/, ktorá bola dňa 21. 9. 2017 zaslaná právnemu zástupcovi žalobcov a právnemu zástupcovi žalovaného 1/.

6. Tieto skutočnosti týkajúce sa priebehu napadnutého konania zo súdneho spisu, ktorý mu bol zapožičaný 6. novembra 2017, zistil aj ústavný súd.

7. Predsedníčka okresného súdu v závere svojho vyjadrenia vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

8. Právny zástupca sťažovateľov na písomnú výzvu zasielanú 7. novembra 2017 a doručení mu 20. novembra 2017, či súhlasí s upustením od verejného pojednávania vo veci, nereagoval, hoci lehota na vyjadrenie mu uplynula v zmysle zasielanej výzvy 4. decembra 2017. Nebolo ho možné ani opakovane telefonicky zastihnúť a na mail zaslaný 17. januára 2018 taktiež nereagoval. Ústavný súd vychádzajúc zo správania právneho zástupcu sťažovateľov usúdil, že nemá záujem na verejnom prerokovaní veci a súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

14. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

15. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

16. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

17. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý súdom prikazuje, aby postupovali v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho

konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

19. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom sú sťažovatelia v procesnej pozícii žalobcov „o určenie neplatnosti kúpnych zmlúv“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, hoci pripúšťa, že dĺžka napadnutého konania bola čiastočne závislá od skutkovej, ako aj právnej náročnosti prerokováanej veci.

20. Ústavný súd však poukazuje na skutočnosť, že ani zložitosť sporu nezbavuje súd (aj sudcu) ústavnej zodpovednosti za prieťahy v konaní zapríčinené nesprávnou organizáciou práce, nečinnosťou bez relevantného právneho dôvodu, alebo inými nedostatkami v činnosti súdu (mutatis mutandis I. ÚS 47/96, III. ÚS 173/03).

21. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia významne neprispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania a v priebehu konania poskytovali primeranú súčinnosť a na výzvy okresného súdu reagovali včas.

22. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľov, bol postup samotného okresného súdu.

23. V tejto súvislosti je potrebné zmieniť sa o tom, že napadnuté konanie pôvodne začalo na Okresnom súde Dolný Kubín 1. júla 1997, kde prebiehalo pod sp. zn. 9 C 479/1997, a to až do 31. decembra 2007, keď v rámci transformácie súdnictva zákonom č. 511/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmenách iných zákonov v znení neskorších predpisov, výkon súdnictva v tejto veci prešiel od 1. januára 2008 na okresný súd ako novovzniknutý súd.

24. Ústavný súd namietané konanie posudzoval ako celok, t. j. vrátane obdobia, v ktorom bol vo veci príslušný konať Okresný súd Dolný Kubín, teda od 27. mája 1997. Vychádzal pritom zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej súčasťou prechodu výkonu súdnictva je aj prenesenie zodpovednosti za prieťahy v konaní z odovzdávajúceho súdu na súd nadobúdajúci (napr. IV. ÚS 218/08, III. ÚS 38/2010, III. ÚS 76/2010).

25. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že konanie je poznačené zbytočnými prieťahmi.

26. Už samotný fakt, že napadnuté konanie nie je ani po 20 rokoch právoplatne skončené (hoci okresný súd už rozhodol rozsudkom z 27. marca 2017, ktorým žalobu sťažovateľov zamietol), pretože proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany sťažovateľov, je samo osebe dostatočným základom pre vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľov.

27. Ústavný súd preto v okolnostiach veci nepovažuje za nevyhnutné hodnotiť jednotlivé úkony okresného súdu a jeho procesný postup. Pre účely svojho rozhodnutia sa ústavný súd obmedzil len na poukázanie niektorých nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré mali za následok doterajšiu neprimeranú dĺžku napadnutého konania. Od napadnutia veci na Okresný súd Dolný Kubín bol súd bezdôvodne nečinný 5 rokov do prvého úkonu, ktorým bolo preposlanie žaloby na vyjadrenie žalovaným, po prechode výkonu súdnictva na okresný súd bol tento bezdôvodne nečinný 2 roky, až do prvého pojednávania uskutočneného 14. decembra 2009.

28. Pokiaľ ide o využitie procesných návrhov sťažovateľov (na zmenu návrhu 20. februára 2004 a návrh na nariadenie predbežného opatrenia, zmeny návrhu po vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie na pojednávaní uskutočnenom 8. apríla 2015, vznesenej námietky zaujatosti 24. augusta 2016) ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (m. m. III. ÚS 242/03,

IV. ÚS 218/04). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o procesných návrhoch účastníkov bolo potrebné zohľadniť pri posúdení postupu okresného súdu.

29. Vychádzajúc z uvedeného, teda zistenej nečinnosti okresného súdu v napadnutom konaní, najmä však z celkovej dĺžky napadnutého konania, ktorá je sama osebe dôkazom neefektívneho postupu, ústavný súd nemohol považovať postup okresného súdu za súladný so základným právom sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, preto dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

30. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, mu prikázal, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 4 C 17/2004 konal bez zbytočných prietáhov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončená a nie je vylúčené, že v dôsledku úspešného odvolania sa vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

III.

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

32. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil,

je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

33. Sťažovatelia v sťažnosti žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 € každému z nich, ktoré odôvodnili pretrvávajúcim stavom právnej neistoty.

34. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

35. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť a neefektívny postup, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľov, a skutočnosť, že okresný súd vo veci samej už rozhodol a všetky okolnosti daného prípadu ústavný súd, majúc na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia, je len zmiernenie ujmy pocitovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval priznanie sumy 4 000 € sťažovateľovi v 1. rade a sumy 2 000 € sťažovateľovi v 2. rade za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 3 a 4 výroku nálezu). Sťažovateľovi v 2. rade ústavný súd priznal nižšiu sumu finančného zadosťučinenia, a to z toho dôvodu, že sa stal účastníkom konania až 9. novembra 2005.

36. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume 468,51 €.

37. Trovy konania vzniknuté účastníkovi konania v konaní pred ústavným súdom upravuje osobitne ustanovenie § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého platí zásada, že účastník uhradza trovy konania zo svojho. V § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ustanovená výnimka z tejto zásady, podľa ktorej ústavný súd môže v odôvodnených

prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi jeho trovy.

38. Ústavný súd v súvislosti s rozhodovaním o trovách konania poukazuje na bod 8 tohto nálezu a zároveň konštatuje, že z vlastnej rozhodovacej činnosti je mu známe, že právny zástupca sťažovateľov opakovane ignoruje výzvy ústavného súdu (napr. I. ÚS 713/2016, II. ÚS 746/2016, III. ÚS 714/2016 a ďalšie), čím sťažuje a predlžuje procesný postup ústavného súdu.

39. Vychádzajúc z uvedených skutočností a citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde ústavný súd nepovažoval za odôvodnené a účelné priznať sťažovateľom trovy právneho zastúpenia advokátom v konaní pred ústavným súdom, preto sťažovateľom úhradu trov konania nepriznal (bod 5 výroku nálezu).

40. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2018